

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

En Ik zal Israel weder tot zijne woning brengen, en hij zal weiden op den Karmel en op den Basan; en zijne ziel zal op het gebergte van Efraim en Gilead verzadigd worden.

JEREMIA 50 : 19.

No. 23.	1 December 1912.	17de Jaargang.
---------	------------------	----------------

ÉÉN DING IS NOODIG.

In deze dagen van vele kerken en vele belijdenissen, is het goed een oogenblik stil te staan, en de vraag te stellen, „waar staan wij op dit oogenblik op godsdienstig terrein?” Wat beteekent het bestaan van alle dezer kerken? Welke groote les valt voor ons uit hen te leeren?”

Als men het onderwerp der godsdienst nadert, en den weg tot het eeuwige leven zoekt, is het niet alleen noodzakelijk, dat nederigheid, ernst en geloof de in het werk gestelde pogingen daaromtrent zouden kenmerken, maar ook het goede en gezonde verstand, wat eveneens ook in de zaken van het dagelijks leven wordt toegepast, diende te worden gebruikt. In de godsdienst moet evenals in alle andere dingen, een breed, diep en sterk fundament worden gelegd, zal het gebouw wat wij verwachten daarop op te trekken, stevig zijn. Elk geloof, gefondeerd op een misverstand der waarheid zooals die in werkelijkheid bestaat, zal zeker vroeger of later vallen.

DE KERK WELKE CHRISTUS HEEFT GEORGANISEERD.

Alle Christendom zoekt zijn middelpunt in Christus, — het hoofd en den daarsteller ervan. Allen stemmen onderling overeen omtrent de Goddelijkheid van den Meester, welke geboren in het midden des tijds uit de maagd Maria, tot den manbaren leeftijd opgroeide, en in de rivier de Jordaan gedoopt was door Johannes den Dooper, verzocht was van den duivel, en die verder het

Evangelie leerde en onderwees aan het volk van Palestina, hunne zieken genezende, hunne blinden het gezicht wedergevend, de dooden doende opstaan, leed in Gethsemane, was gekruisigd op Golgotha, drie dagen neergelegd in het graf, uit de dooden opstond, nadien met zijne discipelen nog veertig dagen verbleef, en ten laatste opvoer ten hemel, alwaar hem eene plaats werd aangewezen aan de rechterhand des Vaders.

Gedurende zijne aardsche bediening, organiseerde Hij Zijne Kerk. Hij riep twaalf mannen, om als Apostelen op te treden en om uit te gaan „naar iedere natie, predikende het Evangelie aan alle creaturen.” Er was een zeker doel in deze prediking. Dat doel was, dat de menschen door het hooren van het woord geleid zouden worden om te gelooven, en, „hij die geloofde en gedoopt zoude zijn, zou zalig worden,” en die niet geloofd zoude hebben, zal of zou verdoemd worden.’

De Apostelen waren getrouw aan de opdracht aan hen toevertrouwd. Geleid door den Heiligen Geest gingen zij uit in de toenmaals bekende wereld, predikende het Evangelie; den geloovigen doopende, vormden zij hen tot vertakkingen of „kerken” en leerden hen „alle dingen welke Hij hen geboden had”. In de dagen van den Zaligmaker was er slechts *eene* kerk, slecht „*een* Heer, *een* geloof, en *een* doop.” In deze kerk gaf Hij „sommigen tot apostelen, sommigen tot profeten, sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars, tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot de opbouwning des lichaams van Christus: „Totdat wij allen komen tot de eenigheid des geloofs en de kennis van den Zoon Gods, tot eenen volkomen man, tot de mate van de grootte van de volheid van Christus.”

DE KERKEN VAN THANS.

Op godsdienstig terrein is de wereld van van-daag verdeeld in twee groepen, namelijk Heidenen en Christenen. Beide deze hoofdgroepen zijn wederom onderverdeeld in bijna ontelbare groepjes. Het totale ledenaantal van de Heidensche bevolking is meer dan tweemaal zoo groot dan dat der Christenen. Minder nog dan één derde van de inwoners der aarde dragen den naam van Christenen.

Het Christendom zelve is verdeeld in twee groote afdeelen, Katholieken en Protestanten, en ook deze twee groote groepen bestaan uit een oneindig aantal onderafdeelingen, ofschoon het aantal der verschillende partijen in de Katholieke wereld veel minder is dan dat van de Protestanten. In plaats van éene kerk te vormen, is het Christendom eene samenstelling van een groot

aantal kerken. In plaats van één groot leger te zijn, slag leverende voor den Heer, en voor het kruis de ongetelde millioenen zielen van het heidendom winnende, stelt het Christendom een leger daar van verschillende divisiën, die tegen elkander te velde trekken, en lang en bitter zijn de slagen geweest, en den strijd die ze onder elkander hebben gevochten.

De Katholieke kerk voert aan, de algemeen onder hunne leden aangenomen bewering, dat zij de kerk van Christus is, door *afstamming*. Hare pausen zijn de directe opvolgers geweest van Petrus, die het hoofd der apostelen was. Van af de dagen der eerste apostelen tot op den huidigen dag is er niet één enkel uur geweest, dat zij niet heeft gehandhaafd de absolute zuiverheid dezer leerstelling, zoowel als de on-onderbroken opvolging in het vermeende gezag. De kostbare kathedralen, de schitterend gekleede priesters, de in het oog loopende eeredienst, — alles is volgens hen den natuurlijken groei van de ontwikkeling van die kerk, welke de Meester organiseerde.

Over het algemeen ontkennen de protestanten zoowel het in het bezit zijn van bindend gezag, als de zuiverheid der leerstellingen dewelke zij predikt, van de Katholieke kerk. Zoowel door hare werkelijke verklaringen als door het feit van haar eigen bestaan leeren de Protestante secten dat er eene groote afval heeft plaats gehad van de oorspronkelijke kerk, en — vergelijkerwijs gesproken — kortelings eene herstelling der waarheid is geweest. Elke kerk beweert natuurlijk als eene zaak die van zelve spreekt, dat zij de *eene* ware kerk is, onderwijzende de ware leerstellingen, en in zooverre als andere kerken van deze leerling verschillen van gevoelen, worden zij door hen beschouwd als evenver als die beweringen onderscheiden zijn, — van de waarheid te zijn verwijderd.

Heel het Christendom geeft voor in den Bijbel te gelooven. Het beweren der Katholieken is, dat „het niet gezegd kan worden, dat de Bijbel de plaats inneemt van de kerk, omreden het Nieuwe Testament ten minste, enkel eene schepping is, of een voortbrengsel van de kerk, . . . en dat de onfeilbare onderwijzing der kerk eveneens noodzakelijk is, om de Schriften uit te leggen.”

De Protestantsche kerken beweren dat de Bijbel het woord van God is, en een ieder hunner geeft voor op dat woord gegrondvest te zijn. Het algemeene geloof is, dat de Bijbel de volle canon van alle Schrift bevat, — alles wat noodig is om het menschdom zalig te maken.

Maar in spijt van deze bewering, is het zelfs den alledaagschen opmerker duidelijk dat er iets ontbreekt. Zelfs de onbeschaafde roodhuiden, en het onverlichte heidendom hebben de verwarring

en disharmonie opgemerkt die er in het Christendom bestaat. Bezit het Christendom voldoende om den mensch tot eene volkomene kennis der zaligheid te brengen? Heeft het de macht om eene eenigheid des geloofs te voorschijn te roepen? De kerken van het heden antwoorden in tonen des donders, dat zulks niet het geval is. *Er is iets meer noodig*. Daar is eene groote les, die de kerken leeren in woorden, meer welsprekend en tot het hart doordringend, dan alle predikationen wier geluid ooit van eenigen kansel gehoord werd.

Ik heb voor mij een aantal verhandelingen over godsdienstige onderwerpen. Hen een voor een lezende, ontvang ik den indruk dat iedere schrijver ernstig en overtuigd is in elke bewering die hij voorstelt, en zooverre als ik in staat ben om te kunnen oordeelen heeft hij bedoeld zijne argumenten met den Bijbel te bewijzen. Verwijzende naar slechts één zin uit elk artikel, kom ik tot de volgende opmerkingen omtrent het zoo eenvoudige onderwerp van de organisatie der kerk: „Het is duidelijk” zegt een zekere schrijver, — „voor een ieder, die met ernst de *heilige Schriften leest*, en die van de oude schrijvers, dat van den tijd afaan der apostelen, de volgende orde van bediening in de kerk van Christus heeft bestaan, namelijk Bisschoppen, Priesters, Diakenen enz..”

De volgende schrijver zegt: „Het bestuur van ouderlingen, *is Bijbelsch*. Toen de Apostelen na den Pinksterdag de kerk begonnen samen te stellen, gaven zij de eerste kerk een Presbyteriaansch (ouderlingen bestuur).”

En nog een ander schrijver verklaart, „Het bestuur van de Methodistische Episcopaaalsche kerk is de eenvoud en natuurlijkheid zelve. Het erkent de twee *Schriftuurlijke* instellingen, namelijk ouderlingen en diakenen.”

Deze aanhalingen mogen dienen als eene typische uitbeelding van drie verschillende ideën omtrent hetzelfde onderwerp; elk hunner gegeven door wetenschappelijk opgevoede en intelligente menschen, ieder bewerende bedienaars van het Evangelie van den Heer Jezus te zijn, „blijkbaar en duidelijk” op den Bijbel gegrondvest. Dit voorbeeld kan worden herhaald en vermenigvuldigd met zoovele malen als er godsdienstige leeringen zijn.

In de gegeven gevallen bestaat er geen twijfel, of alle drie personen zijn gelijkelijk van den ernst der zaak doordrongen, waar wie van hun drieën heeft het bij het rechte eind, zoo althans dit het geval is met iemand hunner? Kan iemand, met het oog op den Bijbel een rechtvaardig oordeel vellen?

DE EENE NOODIGE ZAAK.

Het eenige noodige ding in deze dagen, is openbaring van

God. Geene openbaring in een of andere ontastbare en mysterieuze zin, maar openbaring zooals gegeven was in de dagen van ouds toen de profeten van het verleden met den Heer spraken van aangezicht tot aangezicht, evenals de eene mensch spreekt met den andere. De wereld heeft een profeet noodig die zeggen kan, zooals eenmaal Jesaja of Jeremia zeide, namelijk, „aldus spreekt de Heere Heere!” De wereld is noodig, dat de leerlingen en ideën der menschen worden opgeklaard, alsmede om die rots van openbaring daar te stellen waarop Christus zeide, dat Hij Zijne kerk wilde bouwen.

Toen Jezus de vraag stelde, — die de eeuwen als het ware door is gegaan, — „wien zeggen de menschen dat Ik ben,?” en toen Hem verteld was dat men zeide, dat Hij Johannes den Dooper was, of Elias, of Jeremia, of een van de profeten, — toen ontving Hij van Petrus de verklaring, „Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods, en als eene lofrede op het moedige antwoord van Petrus, zeide Hij, „Gezegend zijt gij, Simon-Bar-Jona, want vleesch en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijnen Vader die in de hemelen is. Gij zijt Petrus, en op deze steenrots (openbaring) zal Ik Mijne gemeente bouwen.” Dit dan was de fondamentsteen, de rots waarop Hij Zijne kerk wilde gaan bouwen, en waar wij ook Zijne kerk mogen vinden daar zullen wij eveneens den geest van openbaring vinden, alsmede de vruchten die daaruit voortvloeien.

Bij een andere gelegenheid, toen de Joden zich verwonderden over de wijsheid van den Meester, zeide Hij tot hen; „Mijne leer is Mijne niet, maar Desgenen die Mij gezonden heeft. Zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer *bekennen* of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelfen spreek. Hoe zullen wij bekenen? Door de openbaringen van God.

DE BOODSCHAP VAN HET MORMONISME.

Het Mormonisme is eene nieuwe openbaring van God; — eene openbaring die een volkomen antwoord geeft op den nood der tijden. Het is eene boodschap van goede tijdingen, dat namelijk de Heer in deze dagen wederom van den Hemel heeft gesproken, evenals Hij deed in de dagen van ouds, niet op raadselachtige wijze, maar inderdaad tot en met een profeet die Hij op aarde had, en van aangezicht tot aangezicht zooals Hij dat vroeger met Mozes deed.

De boodschap van het Mormonisme moet voor altijd de betrekkelijke positie der kerken en belijdenissen tot rust brengen in de oogen van den Meester. Zij is aangewezen om definitief de beginselen te bepalen, en de verordeningen die volbracht moeten worden om de zaligheid te kunnen erlangen.

Zij bepaalt de ware kerkorganisatie, en herstelt het gezag om op de aarde te binden en het zal gebonden zijn in den hemel. Zij hernieuwt de beloften van ouds gemaakt, waaronder in de eerste plaats: „Zoo iemand wil deszels wil doen, hij zal van deze leer *getuigen* of zij uit God is." Hij zal door den geest van openbaring weten en kennen „het eene noodige" van het heden.

EENE MERKWAARDIGE OVERTOCHT.

Eene opnieuw vertelde geschiedenis door CLARISSE A. BEESLY.

Op den 24 Juli 1853 kwamen er dertien ouderlingen aan te Calcutta, de hoofdstad van Hindostan. Onder hen was Richard Ballantyne. Men hield eene conferentie. Ouderling Ballantyne met twee van zijne medgezellen werd aangewezen om in de stad Madras te arbeiden. Anderen hadden te gaan naar de rivier de Ganges in het Noorden, anderen naar Bombay, anderen naar Siam, en nog weer anderen zouden te Calcutta blijven. Het was in het jaargetijde van de zuidwestelijke passaa winden. Met geweld bliezen de stormen over de baai van Bengalen, aldus de reis naar Madras zeer gevaarlijk makende

Twee schepen waren het slechts die naar genoemde haven af zouden varen, de eene een Engelsch mail-schip, de andere een brik, JOHN BORDMAN, met kapitein Scott als gezagvoerder. Op beide schepen weigerde men beslist hen met zich mede te nemen. Kapitein Scott's weigering berustte op het feit dat zij „Mormonen" waren, van slechte reputatie, en dat er onder zijne passagiers twee Engelsche dames waren van hooge geboorte, die niet met hunne tegenwoordigheid beleedigd mochten worden. Hoe ook echter, met de gewone vasthoudendheid van Mormoonsche zendelingen bezochten ze hem vijf dagen lang achtereenvolgens, maar zonder succes.

„Kan geen enkele prijs u overhalen om ons met u te nemen? vroegen ze.

„Mijne prijs, antwoordde de kapitein is 150 ropijen", maar, — zoo voegde hij er aan toe, — „onder geen enkele voorwaarde neem ik u met mij mede".

Den volgenden morgen ontwaakte Ouderling Ballantyne met eene plotselinge ingeving, en zeide tot zijn metgezel: „Laat ons heengaan, en den kapitein nogmaals vragen, en laat ons het doen in den naam des Heeren" Nadat ze waren opgestaan, gingen zij in ernstig gebed, en naderden toen voor de zesde maal het schip. Ze vonden den kapitein in gesprek met een Perzische koopman die, toen zij aankwamen, en nadat hij aan hen was voorgesteld, een groot belang begon te stellen in hun werk en

het Evangelie wat zij voorstelden. De kapitein luisterde thans ernstig naar hun sverzoek. Zijn voordeel trekkende uit de gunstige uitdrukking op zijn gelaat, richtte zich ouderling Ballantyne tot hem, en zei: „Kapitein Scott wij zijn zeer verlangend om met uw schip mede over te varen naar Madras. Wij hebben maar weinig geld, en van dat weinige hebben wij tien ropijen noodig om een en ander artikelen voor de reis te koopen, maar het overschot willen wij u gaarne geven, en wij zullen u in den naam des Heeren beloven, dat als u ons met u neemt, u eene veilige reis zult hebben.”

„De kapitein zweeg daarop een oogenblik, maar zeide toen, het is een koopje, maar welaan, ik zal u mede nemen”.

Des namiddags zakten wij de rivier af, ongeveer tien mijlen, en ankerden toen voor den nacht. Den volgenden morgen werden opnieuw de zeilen bijgezet. In den loop van den voormiddag naderden wij een punt op de rivier, waar reeds menig schip in het drijfzand aldaar verzonken was, zooals gezien kon worden aan de vele masten en andere wrakstukken die den nauwen doorgang merkten. Toen wij het enge kanaal in zouden gaan, werden wij plotseling gewaar dat wij ons vlak in het vaarwater bevonden van een grooten driemaster. Het scheen, dat eene aanvaring onvermijdelijk was, en ter zijde af te zakken op het drijfzand, stond gelijk met zekere verwoesting.

Het kanaal scheen ten eenemale onvoldoende van breedte te zijn voor beide schepen. Plotselinge opwinding! Commando's werden geroepen, en in het midden van de verwarring vloog kapitein Scott naar de plek waar ouderling Ballantyne stond, en stak zijne vuist naar hem uit, hem boos toeroepende, „en gij beloofted mij eene veilige reis naar Madras.”

„Ja”, — antwoordde de ander, „en u zult die hebben ook”.

„Onmogelijk, wij zinken reeds,” schreeuwde de kapitein.

„Neen kapitein, wij zinken niet' en dat zal ook niet gebeuren, — antwoordde kalm ouderling Ballantyne.

Op dat oogenblik was het schip binnen den afstand van slechts honderd voet van het andere, maar niet zoo spoedig waren deze woorden van kalme verzekering uitgesproken, of het groote schip hield naar lijzijde af, en passeerde hen binnen den afstand van drie voet.

De kapitein zeide niets, maar in den avond naderde hij de zendelingen, en vroeg om lectuur, hunne vreemde leerstellingen verklarende. De reis naar Madras werd in veiligheid volbracht, en toen de stad bereikt was, was er ook eene nauwe vriendschapsband ontstaan tusschen kapitein Scott en de „Mormoonsche” zendelingen.

ONTSLAG EN BENOEMING.

Van hunne zendingen alhier zijn eervol ontslagen, Ouderlingen Samuel J. Nichols, Laurence. H. Taylor, en A. H. Willis.

Ouderling Nichols kwam aan op 25 Mei 1910, en bleef tot 5 Januari werkzaam in de Rotterdamsche Conferentie, waarna hij naar die van Arnhem werd gezonden. Aldaar, onder anderen in Zutfen als eene onderafdeeling van gezegde Conferentie, bleef hij werkzaam tot 5 Januari 1912, als wanneer hij verplaatst werd naar Amsterdam. In die Conferentie verbleef hij tot den tijd van zijn ontslag.

Laurence H. Taylor op denzelfden datum aangekomen, werd eerst naar Arnhem gezonden, alwaar hij bleef tot 5 Januari 1911, werkende in de zendingsposten te Enschede en te Zutfen. Op gezegden datum werd hij overgeplaatst naar de Rotterdamsche conferentie, en werd hem Dordrecht als arbeidsveld aangewezen. Van hier werd hij op 27 December van 't zelfde jaar geroepen om de leiding te nemen van de Amsterdamsche Conferentie, en daar bleef hij tot heden.

Hyde A. Willis aangekomen op 4 Mei 1910, werkte achter-eenvolgens van dien datum tot 4 October 1911 in de Amsterdamsche Conferentie, daarna van Oct. tot 9 Febr. 1912 in Nijmegen, om daarna verplaatst te worden naar de Rotterdamsche Conferentie, alwaar hem de leiding van de gemeente te Vlaardingen was toevertrouwd.

Als president van de Amsterdamsche Conferentie is benoemd geworden Ouderling Henry Noorda.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Van Ouderlingen Herman v. Braak en MartIn Dalebout, die een tijdlang eene zending te Ogden hebben vervuld onder de Hollanders aldaar, ontvingen wij het volgende schrijven:

„De eerste vier maanden van onze zending zijn een werkelijk succes geweest, en hebben wij de zegeningen des Heeren rijkelijk ondervonden. Iedere week hielden wij van vier tot zes vergaderingen, hetzij huisbijeenkomsten, dan wel in zalen ons door de plaatselijke kerkautoriteiten bereidwillig afgestaan. Op Donderdag 3 October hadden wij het voorrecht om 8 nieuwe leden te doopen te Wilson Lane, even buiten Ogden. Het was een prachtige avond, en vele toeschouwers waren aanwezig. Zoo dit ter kennisse van de wereld konde worden gebracht, zou het tevens kunnen dienen om hem te overtuigen dat niet alleen de menschen buiten Utah somwijlen het Evangelie aannemen, maar dat eveneens in eigen kring en onder andersdenkenden het Evangelie met succes wordt gepredikt. Hopende, dat zoowel in ons oude Vaderland als in alle deelen der aarde nog velen mogen komen tot de kennis van Gods waarheid, besluiten wij onze mededeeling, en wenschen u alle goeds toe op uwen arbeid.”

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

VRIJHEID.

Door middel van het Evangelie is ons een blik geopend op de verschillende levensverhoudingen, ruimer en breeder dan ooit te voren het geval was. Vele dingen door ons gedaan en beschouwd in het licht ons omschenen door de prediking van den herstelden Godsdienst van Christus heeft ons een heel andere meening gegeven aangaande de zaken des levens die elken dag zich op ons pad voordoen.

Waar de meeningen der sectenwereld bekrompen is, daar is het ware Evangelie daarentegen breed van opvatting, en helder van denkbeelden in de dingen van het dagelijksch bestaan.

Toen in vroeger dagen voor 't eerst de Godsdienst van Jezus den zundurzem werd, die inwerkte op den vorm van eeredienst van Jood en Heiden, bleek bij menige gelegenheid dat wat zonde was geacht geworden door de oude belijders, heelemaal geen overtreden was tegen de geboden des Heeren, terwijl andere dingen daar tegenover wederom als ernstige vergrijpen moesten worden geacht, die menigmaal zonder de minste gewetenswroeging waren gedaan geworden. Alle de vermaningen opgesloten in de brieven van de apostelen van oude dagen door hen gericht tot de verschillende gemeenten door hen gesticht, dragen hiervan het kenmerk.

De leeringen van Jezus had de menschen vrijgemaakt. Vrij niet alleen en in de eerste plaats van de zonde, - die bleef trots de onderscheidene wijzingen, en bleef ook zonde heeten waar bedreven, - maar vrij in de allereerste plaats tegenover het menschdom met zijne levensverhoudingen en opvatting van goed en kwaad. Zoo kon het menigmaal gebeuren dat er door de leden van de kerk van Christus dingen voor kwamen die geheel niet in strijd waren met de aan hen gegevene geboden, maar die in de oogen van de omringende secten eengruwel waren. Het evangelie gepredikt onder de Heidenen bracht met zich mede, dat deze bekeerde menschen zich bijvoorbeeld in het vervolg angstvallig gingen wachten voor het eten van vleesch, omreden al het vleesch wat in consumptie werd gebracht was afkomstig van offerdieren, die door het heidendom aan de afgoden waren

opgeofferd geworden. Eene der allereerste dingen nu deze bekeerde heidenen onderwezen, was wel, dat een afgod niet bestond, en dat het een gruwel was in de oogen des Heeren om aan een afgod te gelooven en daar iets mede te doen te hebben. Vandaar dat deze eerste bekeerden nu, teer van geweten zijnde het eene groote zonde zouden achten wanneer ze van het vleesch aten wat overgebleven was van die offerdieren, weshalve ze, zooals gezegd, zich daar angstvallig van gingen onthouden.

Niet alzoo was het met de bekeerlingen uit het Jodendom. Krachtens hunnen godsdienst hadden zij nimmer in afgoden geloofd en het gevolg daarvan was dat ten opzichte van deze zaak zij hunne meeningen niet behoeften te wijzigen. Bovendien hadden ook zij in het verleden altoos vleesch gegeten, wat weliswaar ook afkomstig was van offerdieren, maar van zoodanige beesten kwam, die den waren God waren geofferd geworden, van daar dat het eten van vleesch voor hen eene geheel onschuldige zaak was. Ze konden dan ook volstrekt niet begrijpen dat de vroegere heidenen het hun kwalijk namen dat zij zich aan alle deze dingen niet stoorden, maar ze beriepen zich op de vrijheid dien ze hadden als leden van de nieuwe kerk, welke vrijheid hen volgens hun inzien het recht gaf, om hieromtrent zelve te mogen weten wat hen te doen stond.

Met deze kwestie nu wendden zij zich tot Paulus, tot hem die hen als het ware in het Evangelie geteeld had, en vroegen daar omtrent zijne meening. Paulus was vroeger ook een Jood geweest, en geen een hunner dacht anders dan dat Paulus, met het oog daarop, en met het oog op de Christelijke vrijheid hen zoo menigmaal gepredikt, hen wel volkomen gelijk zoude geven, en hen zou zeggen, dat ze zich maar niet aan die bekrompen heidenen moesten storen, maar dat in het matig gebruiken van vleesch in het allerminst geen kwaad stak.

Toch vergistten zij zich hierin deerlijk. Paulus gaf in zijn antwoord aan hen hier duidelijk blijk, dat hij inderdaad geïnspireerd was door den Geest des Heeren, en merkwaardig zijn omtrent deze zaak zijne woorden. „Vleesch eten”, zoo zegt hij, „is heelemaal geen zonde in de gegeven omstandigheden, maar wij, ofschoon deelhebbers van de Christelijke vrijheid, wij zijn niettegenstaande dat gehouden om de zwakheden van onze broeders te dragen, en als het is, dat het door hen als een groote zonde wordt beschouwd door de teerheid van hun geweten, dan moeten de sterken zich naar hen richten, en desnoods als de levensverhoudingen dat gebiedten zich van het eten van vleesch zelfs onthouden. In der eeuwigheid”, — zoo zegt hij, — „zoude ik geen vleesch weer eten zoo ik wist dat ik daarmee mijnen

broeder zoude ergeren. De sterken zijn schuldig de zwakheden te dragen der onsterken, en zodoende tezamen het lichaam van Christus op te bouwen, in plaats van aanstoot te geven tegenover anderen.

En hier is de beteekenende zaak. Ook nòg voor de Heiligen van deze dagen zoowel als voor de Heiligen uit Rome of Corinthe of waar dan ook gemeenten in vroegere dagen waren gevestigd. Zijn wij vrij in het Evangelie, laat ons vrij blijven, maar laat ons deze vrijheid hebben voor God, maar waar wij in aanraking komen met hen die zwakker zijn dan wij, daar dienen wij ons de plichten te herinneren die iedere sterke tegenover zijn zwakken broeder heeft. Dan komt onze vrijheid het meeste uit in de gebondenheid door ons zelve gevoeld, en ons zelve vrijwillig opgelegd. Ook in ons leven is zooveel waaraan somtijds anderen zich stooten, al is de zaak op zich zelve dan ook volkomen vrij van elke misgreep. Ze wordt zoo beschouwd door anderen; door onze zwakke broeders en zusters, en somtijds door de ons omringende wereld, in wien wij toekomstige evangeliebelijders hebben te zien. Vandaar dat voor ons ook nog het woordt geldt, wat eveneens door eene der eerste dienstknechten van Jezus werd gesproken, namelijk wacht u niet alleen voor het kwaad, maar wacht u ook voor den schijn des kwaads.

EEN KRANKZINNIGE INDIAAN.

Ongeveer honderd en vijftig mijlen oost van Salt Lake City in het eveneens oostelijke gedeelte van Utah, nabij White Rocks, een Indiaansche nederzetting, woont een krankzinnig Indiaan. Zoo althans noemen de menschen hem, niettegenstaande een klein kind van twee jaren gevaarlijker is dan hij. Zijn meest gevaarlijke daad is af en toe een blik uit zijne ternauwernood geopende oogen. Waarom zouden wij hem krankzinnig noemen, wijl krankzinnige menschen gewoonlijk handelen buiten de gewone koers, of dingen doen die gevaar voor de hen omringenden opleveren? Beter is het hem te rangschikken onder de klasse van gevaarlooze idioten. Sedert de laatste dertig jaren heeft hij noch goede noch slechte daden gedaan.

De juiste plaats wat nader omschrijvende, diene dat die gelegen is ongeveer vier mijlen westelijk van White Rocks (Witte rotsen). De weg tusschen dezen onnoozelen Indiaan en het pas genoemde stadje is woest, zanderig en rotsachtig. Op sommige plaatsen slingert hij zich over een met kreupelhout begroeide prairie, bedekt met heide en helm, en hier en daar een verspreide cederboom of enkele half opgegroeide wilgen. Wij

ontmoeten twee of drie kleine beekjes, gevuld met water wat opborreld uit hunne natuurlijke bronnen en voor irrigatiedoel-einden dienst moet doen. Wij zien sommige lage en met slecht dak bedekte hutten te voorschijn komen, waarin de Indianen wonen. Hutten slechts voorzien van een deur, op 't zelfde oogenblik dienst doende als venster. Langs den weg houden wij dikwijls stand, en spreken met sommigen van onze vrienden die reeds den krankzinnigen Indiaan hebben bezocht.

Ieder hunner verteld met veel ophef zijn eigen ondervinding.

„Ik kan mij niet begrijpen, waarom die man daar toch voor reeds meer dan dertig jaar verblijf heeft gehouden. Hij ziet er veel armer uit dan verleden jaar.” „Wat een allernaarst gezicht!” „Wat een vreeselijk koud gezicht.” „Het was haast onmogelijk voor mij om hem aan te zien.” „Zulk een vuil menschelijk wezen heb ik nog nimmer aanschouwd.” Het is eenvoudig verschrikkelijk. Ik kan mij niet begrijpen hoe hij de koude kan verduren. Alleen maar naar hem te zien maakt mijn bloed al koud. Hij nam vijf centen uit mijne hand. „Hij kwam recht op mij aan met zijn hoofd naar ééne zijde gekeerd.” Toen hij dicht bij mij was hield hij stand, wierp een blik op mij uit de hoeken van zijn oogen en greep met een woesten slag het geld uit mijne hand. Ik rilde er van toen hij mij aanraakte. U moet weten dat enkele jaren geleden hij nog geen geld wilde nemen van niemand. Hij is al haast even als een dier.”

Zoo waren alongeveer de geschiedenissen die ons werden verteld.

Komt laat ons voortmaken, hij is allicht thans meer bezienswaardig dan ooit te voren.

Wij wachtten met verwondering de dingen die komen zouden. Ten laatste dan waren wij genaderd tot het zoo belangwekkende schepsel. Ofschoon wij nu zeer dicht bij hem waren gekomen, konden wij hem nog niet zien. Enkel droge heide, droog zand en wilgenboomen tot een hoop tezamen was alles wat wij zagen. Woont hij dan niet in een huis? Geen kwestie van. Men heeft geprobeerd hem in een huis te doen wonen, maar zonder resultaat. Dat wil hij niet. Hij is in een woord in huis onhoudbaar. Onmogelijk moet het zijn hem aan een eenig huis te binden. Eén plekje grond op aarde is hem het allerdierbaarst, en dat plekje is zijn zoogenaamd huis.

Zie, daar is hij. Zijn eenige bescherming is enkele stokken, tezamen opgesteld en omhangen met hier en daar enkele brokstukken van kleeren, alsmede wat droog heidekruid hier en daar er tusschen gevlochten. Alles tezamen kan beter dienst doen om iemand schrik aan te jagen, dan om hem te beschermen voor het weder.

Voor in het front van zijn gebouwtje is een opening.

Mijn eerste gevoel toen ik hem zag was een en al verbazing. Later keerde ik mij van walging om. De man was heel en al naakt. Met een vuile oude deken gingen wij een gedeelte van zijn lichaam bedekken. Ik staarde hem verwonderd aan en toen zooals gezegd, keerde ik mij vol van afgrijzen af. Wat was dat een vreeselijk gezicht! Naakt, vuil, een geraamte gelijk, bruin van kleur met heel en al gerimpeld vel, zoo verscheen hij. Zijn lang haar hing verwilderd en in bundels langs zijn oud gebogen, en schijnbaar geknakt hoofd. Zijn oogen waren zoo diep in hunne kassen weggezonden als wij nimmer waarergens aanschouwden. Zijn gerimpeld beenig gelaat was overdekt met grauw en zwart haar. Voeg daarbij nog een paar verschrompelde hangwangen en een platte en toch lange neus aan zijn onoogelijk gelaat. Zijn voorhoofd was breed en plat. Iedere lijn en iedere verschrompelde vorm van heel zijn lichaam was te zien. Zijn arm geleek een stuk hout met vel bekleed. Spieren of vleeschbundels waren niet waar te nemen over heel zijn lichaam. Zijne vingers geleken op klauwen, vies als ze waren met de lange en afgebroken nagels.

Hij zat in een gat van ongeveer drie voet in doorsnee en één voet diep.

Aan zijn eene zijde was een klein smeulend vuur, voortgebracht door allicht een handvol brandstof. Dit vuur gaf een weinig rook. Terwijl wij bezig waren een foto van een en ander te nemen, kwam een oude vrouw vlug aangeloopt van een huis wat in de nabijheid stond. Zij was de vrouw van de broeder van den ouden verstandeloozen Indiaan. Zij wilde niet toestaan dat wij een portret namen. De Indianen gelooven dat als ze worden gefotografeerd dat hun leven alsdan verkort wordt.

Ze denken dat het portret wat gemaakt wordt hun geest is. Nadat wij de oude vrouw een weinig geld hadden gegeven en eveneens wat om te drinken, mochten wij alle portretten nemen die wij maar konden wenschen.

In heel den tijd dat wij daar verbleven, ongeveer 20 minuten, had ik den ouden man zich in het geheel niet zien bewegen. Men moest zelfs zeer dicht tot hem naderen als men hem wilde zien ademen. Men zei ons dat zeer vroeg in den morgen hij gewend was om voor enkele minuten op en neer te loopen in de hem omringende heide.

Eens blinddoekte hem de politieschef en sommigen van zijne ambtenaren, en leidden hem over de bergen, meer dan vijftig mijlen ver weg. Men wilde zich van hem bevrijden. Nadat alle voorzorgsmaatregelen waren genomen om te voorkomen dat de Indiaan hen weder zou volgen, keerden zij terug, denkende dat

alles nu in orde was en hij niet weder op die plaats terug zou komen. Tot hunne verrassing echter zagen zij toen ze weer terug waren in White Rocks, den Indiaan rustig ter neder liggen in zijn hol even als altijd, te slapen. Hij had zijn weg terug gevonden door een onbekend, ruw en onbewoond bergland. Zoover men gewaar kon worden had niemand hem omtrent den weg eenige aanwijzingen verstrekt.

(*Wordt vervolgd*).

WERKT! BRENGT VRUCHTEN VOORT!

Een modern sprookje, uit het Amerikaansch, bevat een goede moraal:

Een landbouwer had een os en een paard, die hij samen voor den ploeg spande. Op een avond, na verscheiden dagen van onophoudelijk ploegen, en nadat de trekdieren van het noodige voorzien waren voor den nacht in den stal, zei de os tot het paard:

„We hebben knapjes hard gewerkt, laten wij ons morgen ziek houden en den heelen dag lekker in den stal liggen.”

„Als jij dat wilt, ga je gang” antwoordde het paard, „maar ik denk te gaan werken.”

Zoo gezegd, zoo gedaan. Toen de boer den volgenden morgen kwam, hield de os zich ziek. De boer gaf hem schoon ligstroo, voorzag hem van versch hooi, een bak haver en zemelen door-elkaar, zoodat het beest voor den heelen dag genoeg had, en ging met het paard alleen ploegen.

Dien ganschen dag lag de os in zijn stal te herkauwen en te knikkebollen. Hij knipoogde loomig, en kwispelde altemet met z'n staart.

Des avonds toen het paard binnenkwam, vroeg de os hoe zij het den heelen dag gemaakt hadden met ploegen.

„Och”, zei het paard, „het ging zwaar en wij zijn niet veel opgeschoten en”

„Had de ouwe heer nog iets van mij te zeggen?” viel de os hem in de rede.

„Neen,” antwoordde het paard.

„Dan geloof ik dat 'k mij morgen weer ziek houd”, ging de os voort. 't Was ééinig liggen en rusten hier vandaag.”

„Dat moet jij weten”, sprak het paard, „maar ik ga ploegen”.

Dus den volgenden dag was de os weer „ploegziek”, kreeg schoon ligstroo, werd voorzien van hooi, haver-en-zemelen, en lag den lieven langen dag te knikkebollen, te knipoogen te herkauwen en te kwispelstaarten.

Toen het paard des avonds binnenkwam, vroeg de os weer hoe zij opgeschoten waren.

„Zoowat net als gister”, sprak het paard koel.

„Had de ouwe heer je nog wat te zeggen over mij?” vroeg de os.

„Neen”, hernam het paard, „mij niet, *maar onderweg had-ie 'n lang gesprek met den slager*”.

En de moraal, uit het bovenstaande getrokken, is wel wat gepeperd: *wees geen os*.

Ons deed het sprookje denken aan de woorden van Johannes, den Voorlooper des Heeren, toen hij doopende was in den Jordaan, in de woestijn van Judéa. Matthéüs schrijft, dat Jeruzalem en geheel Judéa en het geheele land rondom den Jordaan tot den Dooper uitgingen. Hij dan, ziende velen van de Farizeën en Sadduceën tot zijnen doop komen, sprak tot hen: Gij adderen-gebroedsels! wie heeft u aangewezen te vlieden van den toekommenden toorn? Brengt dan vruchten voort, der bekeering waardig. En ook is alreeds de bijl aan den wortel der boomen gelegd; alle boom dan, die geene goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen.” (Matth. 3 : 7, 8, 10.)

Alle ploegos, die niet werkt, komt bij den slager.

In het vuur geworpen. In deze en andere soortgelijke woorden der Schrift lezen de bestrijders van den Christelijken godsdienst zoo gaarne eene *bedreiging*: doe dit en dàt, *anders gaat ge naar de hel!* Het wil ons voorkomen, dat die opvatting onjuist is en dat bijbelwoorden als bovenstaande louter te kennen geven het natuurlijk gevolg van niet-bekeering. Van een vruchtboom wordt goed fruit verwacht. Levert hij dat niet, dan behoort hij niet langer in den boomgaard thuis: er wordt brandhout van gemaakt.

Ook de ziel, die kwade of géén vrucht voortbrengt, komt in het vuur: dat meer van vuur en zwavel waarover èn in den Bijbel èn in het Boek van Mormon meermalen gesproken wordt. Ieder die in zijne zonden sterft, komt er in. „Volgens de kracht der rechtvaardigheid, want de rechtvaardigheid kan niet verloochend worden, moet (hij) gaan in dat meer van vuur en zwavel, welks vlammen onbluschbaar zijn en welks rook voor immer en altoos opstijgt” (Boek van Mormon, Jacob 6 : 10). En Jacob laat de verklaring er onmiddellijk op volgen: „*welk meer van vuur en zwavel eeuwige wroeging is.*” Ook Alma (12 : 17) is even duidelijk op dit punt: „Dan is de tijd wanneer hunne pijnen zullen zijn *als* een meer van vuur en zwavel.”

Geen dezer godsmannen echter geeft deze leer als eene *bedreiging*. Zij vertellen slechts de loutere waarheid, geven een kennis van de dingen zooals die zijn en zooals ze zijn zullen. En

laat het verstaan worden, dat er in Gods blijde boodschap geene verdoemenis is. Het Evangelie wijst den weg tot eeuwig geluk. Wie dien weg niet bewandelt, kan het niet aan het Evangelie wijten, dat hij het begeerlijke doel niet bereikt. „Die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden,” maar niet *in* het Evangelie noch *door* het Evangelie. Daar is hij buiten. Hij oogst het natuurlijk gevolg zijner handelingen. Verdoemenis, eeuwige pijn, wroeging — noem dien zielestaat hoe ge wilt — is niets anders dan het droevige alternatief, een gedwongen keus wel-is-waar, maar toch de eeuwige „keus” die er overblijft.

De woorden van den Boek van Mormon-prediker Jacob (6: 11, 12) zijn vandaag nog even geschikt voor kerkleden en niet-leden beide: „O dan, mijne beminde broederen, bekeert u en gaat in door de enge poort; gaat voort op den weg welke nauw is, totdat gij het eeuwige leven verkregen hebt. O, zijt wijs; wat kan ik nog meer zeggen?

Werkt! Brengt vruchten voort?

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

VERPLAATST.

De navolgende ouderlingen zijn als volgt verplaatst:

F. Summerill van de Rotterdamsche naar de Amsterdamsche,
W. E. Mc Cullough van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche,
J. E. Ostler van de Amsterdamsche naar de Groninger, en Roy
P. Christensen en Franklin R. Smith van de Groninger naar de
Rotterdamsche Conferentie.

INHOUD.

Eén ding is noodig	Blz. 353	Vrijheid	Blz. 361
Eene merkwaardige overtocht	„ 358	Een krankzinnige Indiaan	„ 363
Ontslag en Benoeming	„ 360	Werkt! Brengt vruchten voort!	„ 366
Van over den Oceaan	„ 360	Verplaatst	„ 368

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.